

CUM PUTEM CUNOAȘTE PE CEL CU MINTEA SPIRITUALĂ

1. **Explicarea Apostolului cum putem deosebi aceste clase, arată că voia nereînnoită se cugetă și își găsește plăcerea în lucrurile cărnii, pe când voia reînnoită se cugetă și își găsește plăcerea în lucrurile spiritului. E o mare prăpastie între aceste două clase, și nu trebuie ca cineva să se cugete mult și să fie îndoielnic ori de el este un membru al Bisericii, al corpului lui Christos, sau nu. Dacă într-adevăr este în Christos, atunci el are o dorință nouă, o speranță nouă, o țintă nouă; și dacă la anumite timpuri greșește a trăi conform acestei dorințe și ținte noi, atunci inima sa, dacă este într-o situație dreaptă, va afla din nou calea spre Dumnezeu și așezămintele sale. Inima sa se apleacă spre lucrurile care sunt drepte, curate și bune, deși legea păcatului și morții, în urma slăbiciunilor corpului său muritor îl strâmtorează...(RV, 133 (169) b3)**
2. **Dar adevărata probă a uceniciei și a dovezii că cineva posedă viața spirituală stă numai în aceea, că cineva într-adevăr posedă spiritul Domnului. Aceia care au mintea sau spiritul lui Christos, vor dovedi prin aceasta că sunt concepuți de dânsul; cine nu are spiritul lui Christos acesta nu este al lui. În acest chip avem să ne judecăm pe noi înșine și în acest chip avem să judecăm și pe frații noștri – conform spiritului, după intenții, după voință, nu după rezultat și nu după carne. Cât de largi la inimă trebuie să ne facă aceasta în judecarea fraților. Dacă ei recunosc și **arată** că iubesc pe Domnul, dacă se încred în sângele Său scump, și au plăcere în lucrurile sfinte, dacă ei iubesc pe frați și ascultă cu plăcere cuvântul îndurării și al adevărului și **se silesc să dezvolte roadele spiritului, atunci desigur ei sunt frați, desigur sunt „în Christos”.** Dacă ei totuși nu au acest spirit, dacă ei iubesc lumea, doresc mai bine societatea lumească și se predau cu totul ambiției și scopurilor lumesti, și-și află mulțumirea în acestea, **atunci noi avem o bună cauză de a ne îndoii că ei sunt în legătură cu Domnul, cu totul indiferent că ce mărturisesc cu gura lor.** (RV, 134 (170) /b2-3)**
3. ... Precizarea apostolului despre cum să știm deosebi cele două clase este că **clasa neregenerată se va preocupa de lucrurile cărnii¹, în timp ce clasa regenerată se va preocupa de lucrurile spiritului.** (Mana 27 aug.)
4. De aceea, **sentimentele noastre pentru comunitatea cu Tatăl vor fi cu atât mai adânci, cu cât vom înțelege mai bine ce este lumesc. Cu cât ne putem însuși mai multă putere din spiritul curat ce vine de la Tatăl, prin descoperirea lui Isus Christos, cu atât mai lămurită și mai hotărâtă va fi judecata noastră în ce privește influențele și lucrurile lumesti. E foarte greu de constatat unde începe viața lumească. Cineva a zis că aceasta este o întunecime treptată de la alb până la negru. Se pare cu neputință a pune o graniță și a zice: „aici începe lumescul”; totuși, când un creștin rămâne aproape de Domnul și umblă cu dânsul, atunci puterea de observație a naturii sale spirituale va fi capabilă să facă o deosebire precisă. Având puterea „vieții noi”, creștinul individual este în stare să tragă linia despărțitoare dintre viața lumească și cea spirituală. (RV, 59 (347) /a3)**
5. ... Spiritul lui Dumnezeu îndeamnă la credință în făgăduințele Sale; spiritul rătăcirii conduce în direcție contrară; la neîncredere în făgăduințele lui Dumnezeu, la

¹ Ce înseamnă a trăi după trup? A trăi după trup înseamnă a trăi spre mulțumirea dorințelor minții umane și corpului uman, chiar legitime, când astfel de mulțumire ar împiedica progresul necesar pe calea îngustă și ne-ar lua timpul pe care ar trebui să-l folosim în dezvoltarea ca Noi Creaturi sau în punerea vieții pentru frați... (VDM, 364 a5)

speculații (înșelăciuni) și superstiții omenești, la credință în lucruri despre care Dumnezeu n-a vorbit și care sunt neraționale (absurde) pentru cei ce posedă Spiritul Sfânt sau „spiritul unei minți sănătoase”. **Spiritul Adevărului ne îndeamnă la activitate și la râvnă în cauza adevărului divin și la aprecierea privilegiului de a conlucra cu Domnul.** Dimpotrivă, însă, **spiritul rătăcirii este un „spirit somnolent” și neglijent în lucrurile cerești și plin de atenție în cele pământești. El este lipsit de atenție pentru adevărata Biserică și legământul ei de iubire, dar este plin de atenție pentru organizațiile pământești și legămintele lor.** (vol. V, par. 384)

6. ... Am atras deja atenția și asupra faptului că Scripturile se referă la Babilon ca fiind un sistem fals (mama și fiicele – unele mai corupte, altele mai puțin corupte, unele fiind o imitație mai bună, altele mai slabă) și că acesta este numit „Taina Fărădelegii”. Să nu fim înțeleși că vrem să spunem că fondatorii acestor sisteme false le-au organizat cu scopul și intenția de a induce în eroare poporul lui Dumnezeu. Mai degrabă să nu uităm că în Scripturi lui Satan i se atribuie „înșelarea întregii lumi” asupra acestui subiect, **punând răul în locul binelui și binele în locul răului, lumina în locul întunericului și întunericul în locul luminii.** Satan „lucrează acum în fiii neascultării” (Isa. 5:20; Efes. 2.2), *întocmai cum I-a oferit cooperare și Domnului nostru Isus. Lui îi place să coopereze cu toți urmașii lui Cristos pe care-i poate abate de la umblarea în urmele Învățătorului. După cum a încercat să-L convingă pe Domnul nostru că erau căi mai bune – căi care implică mai puțin sacrificiu personal și mai puțină negare de sine decât căile Tatălui – prin care El putea binecuvânta toate familiile pământului, la fel, în acest Veac Evanghelic, el s-a concentrat ca să-i convingă pe frații Domnului **cu adevărat consacrați să adopte planurile lui – să nu dea atenție planurilor și regulilor Tatălui.** El îi voia să fie preînțelepți – să simtă că pot servi pe Domnul mai bine prin alte metode decât prin cele indicate de Scripturi. I-a umflat cu sentimente de zel pentru sistemele lor omenești, de mândrie de ele, cu lucrarea pe care o fac și cu organizațiile pe care le-au realizat. Adversarul n-a avut nici un succes la Învățătorul, răspunsul său invariabil fiind „Este scris”. **Dar nu este așa cu urmașii Săi. Mulți, mulți neglijează ce este scris; neglijează exemplul și cuvintele Învățătorului; neglijează cuvintele și exemplul apostolilor și se concentrează asupra ducerii la îndeplinire pentru Dumnezeu a unui plan pe care ei speră și cred că El îl aprobă și pentru care îi va lăuda.***

Ce uimiți vor constata cât au greșit, când vor vedea în curând Împărăția Sa așa cum Dumnezeu a plănuț-o inițial și de atunci înainte a realizat lucrarea după planul Său! **Vor descoperi atunci cu cât este mai bine să ai grijă să te lași învățat de Domnul, decât să încerci să înveți pe Domnul – să faci lucrarea Lui în felul dorit de El, mai degrabă decât să lucrezi pentru El într-un mod pe care El nu l-ar recunoaște.** Succesul acestor planuri umane – ca în papalitate, metodism și proporțional în alte denominații – **ajută să facă din aceste sisteme „lucrări de rătăcire”.** (vol. VI, 199/1, 200/1)

7. Pentru Noua Creație există o ispită continuă din partea sistemului bisericii nominale – **nu numai prin doctrine false, ci și prin pietate formală și ipocrizie, în care se apropie de Domnul cu buzele în timp ce inima le este departe de El – în timp ce gândurile, sentimentele, cuvintele și faptele sunt cu totul lipsite de armonie cu spiritul adevărului și cu consacrarea pe care acesta o învață. Ispitele Noii Creații din partea lumii ar fi relativ fără putere dacă n-ar fi faptul că biserica nominală combină spiritul, scopurile și ambițiile lumesti cu numele lui Cristos și cu un serviciu smerit pentru El.** Ușurința, onoarea oamenilor, remunerația, lipsa de sacrificiu și siguranța obținerii celor mai bune lucruri pe care le poate da această lume, sunt momelile și amăgirile, cursele și

capcanele pe care Babilonul le întinde Noii Creații, și aceasta în mod continuu. ***Nici una din capcanele Adversarului nu este atât de amăgitoare, atât de înșelătoare, atât de tare ca aceasta.*** (vol. VI, 656/1)

8. **Nu am văzut noi oare că trăsăturilor mai puțin însemnate ale adevărului li se dă mult mai multă atenție decât faptelor mai mari ale unității noastre cu Christos, a umplerii cu Spiritul Sfânt, a curățirii de toată mânjitura trupului și a spiritului și a unei vieți ascunse cu Christos în Dumnezeu?** (RV, 190 (226) /a4)
9. *Noi înțelegem că o mare lipsă între creștini în general este că foarte mulți au încetat să se mai împărtășească din hrana spirituală pe care Tatăl cresc a pregătit-o pentru hrănirea poporului Său. De aceea, mulți sunt slabi și bolnavi spiritual și mulți au adormit în privința chestiunilor spirituale ...* (VDM 480 a5-b4)
10. ... **descoperim în această neghină rădăcinile exterioare ale decăderii, care mai târziu a degenerat în biserica apostată,** după cum același principiu lăuntric l-am constatat în faptele bisericii din Efes, în pierderea iubirii dintâi. **CU ACEASTĂ PIERDERE A IUBIRII DINTÂI DE OBICEI MERGE MÂNĂ ÎN MÂNĂ O MĂRTURISIRE NOMINALĂ PENTRU CHRISTOS, ȘI O ASTFEL DE MĂRTURISIRE CAUTĂ SĂ SE MULTUMEASCĂ PE SINE CU SERVICII DE FORMĂ PE DINAFARĂ ȘI CEREMONII ȘI SĂ SE ÎNSELE ÎN CE PRIVEȘTE GOLICIUNEA EI LĂUNTRICĂ.** (RV, 54 (343) a3)
11. ***Unde înalta chemare și legea desăvârșită a libertății nu se înțelege, din cauza că lipsește spiritul Domnului, acolo se vor dezvolta formalismul și ceremoniile...*** (vol VI vechi, pag. 364, al.I)
12. Puține lucruri ne pot proba cum ne probează ciocnirea cu frații. *Atunci se descoperă greșeala lucrurilor naturale ale omului dinafară. Creștinii cu mintea lumească o înțeleg aceasta foarte bine și de aceea, în mod înțelept, ei își aleg terenul mai de jos unde aplecările lor naturale își află mai bine ceea ce le corespunde; unde lucrurile naturale îi rețin de la ceea ce i-ar putea duce la cunoștință; unde ei pe ei nu se recunosc cum ei de fapt sunt; unde slăbiciunea lor poate fi arătată ca tărie, și unde ceremoniile exterioare ocupă locul bunăvoinței lăuntrice.* Căci de fapt noi nu știm ce spirit locuiește în noi, până nu suntem descoperiți de toate lucrurile din afară; **atât de mult ne împiedică aceste lucruri dinafară a cunoaște ceea ce într-adevăr este în noi.** De aceea, mulți nu știu ce ființe neliniștite și egoiste sunt ei până când lucrurile care i-au oprit de a se cunoaște pe sine sunt cu totul înlăturate și luate de la dânsii. *Unii observă ici și colea, prin ispite, cum stau înlăuntrul lor; dar în loc ca acest rău să fie cercetat până în adâncimile sale, pentru ca ei să-l poată cunoaște și învinge pe deplin, ei încearcă să-l acopere, atât înaintea lor cât și înaintea altora; și pentru a putea face aceasta ei sunt siliți a căuta mai departe după lucrurile exterioare.* (RV, 136 (172) b3)
13. De multă vreme marea *biserică nominală* a învățat rânduielile oamenilor în locul învățăturilor biblice și ***a nesocotit într-o mare măsură Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind singura regulă de credință și de viață creștinească.*** Ea a vestit cu îndrăzneală învățături pline cu contradicții și care-L dezonorau pe Dumnezeu. *Ea a fost necredincioasă pentru că n-a știut să păzească învățăturile Adevărului. Ea n-a arătat și nici n-a cultivat spiritul lui Christos, ci s-a lăsat cotropită de spiritul lumii. Ea a rupt gardurile staulului și a lăsat să intre acolo țapii, ba chiar și pe lupi i-a încurajat să intre și să-și facă opera lor nefericită. Ea a lăsat pe diavol să semene neghină prin grâu și poate acum să se bucure de produsul semănăturilor lui în țarina plină de neghină. Cele câteva spice de „grâu” rămase în această țarină sunt în pericol a fi înecate de neghină. Grâul și-a pierdut valoarea pe*

*piața creștinătății, căci creștinul credincios și umil este ca și Stăpânul său, disprețuit și respins de oameni, el este rănit în casa pretinșilor săi amici. **O evlavie de formă a luat locul adevăratei evlavii și ceremonii cu o înfățișare frumoasă înlocuiesc închinarea din inimă și cultul sincer.** (vol. IV, pag. 143, al. 1)*

14. Acest caracter degenerat al mișcărilor de reformă a făcut ca să se nască treptat diferitele organizații sectare din zilele noastre. ***Pe măsură ce aceste organizații creșteau în bogăție, în număr și influență, virtutea creștinilor scădea*** pentru a face loc trufiei bisericii mame. Un număr mic de creștini serioși din diferite confesiuni religioase au înțeles aceste lucruri și le regretă, cu rușine, și deplâng această stare. Ei înțeleg că ***în organizațiile sectare se fac străduințe pentru a fi pe placul lumii, pentru a merita favorurile ei și pentru asigurarea protecției și spiritului ei. S-au ridicat edificii mărețe cu turnuri înalte; s-au cerut clopote armonioase, orgi pompoase, biserici confortabil mobilate, coruri artistice², oratori străluciți; s-au organizat serbări, concerte, jocuri și loterii, amuzamente înșelătoare, petreceri de tot felul; și toate acestea cu scopul de-a se asigura aprobarea și sprijinul lumii. Învățăturile sănătoase ale lui Hristos sunt puse pe planul din urmă, pe când învățăturile false și subiectele senzaționale sunt anunțate de pe înălțimea amvonelor; adevărul este pus la o parte și uitat; spiritul adevărului este pierdut.*** Cât de bine seamănă deci fiicele cu mama și organizațiile lor cu ale ei! (vol. IV, pag. 52-53)
15. Via pământului e sistemul Creștinătății nominale, organizat după înțelepciunea pământească. Coardele ei sunt diferitele secte ale creștinătății. Iar *roadele ei constau din catedrale, temple, biserici de lemn și de piatră, tabernacole, capele, orfelinate, spitale, respectul politicii pământești, onoruri omenești, averi pământești, poziții sociale, coruri organizate, etc.* Această vie e mare și cu influență în lume. ***Mustul din coardele ei este spiritul lumii, care guvernează toate afacerile ei. Ea produce roade cari nu sunt cu totul rele, dar care sunt cu totul pământești, din care cauză sunt mai gustoase, mai apreciate și mai lesne de practicat decât cele cerești.*** ... (RV, 37 (73) /b2)

² Să fim foarte atenți asupra faptului că *în literatura noastră corurile nu le vom întâlni nicăieri asociate cu manifestările Noilor Creaturi ci totdeauna ca o roadă sau un indiciu al creștinilor nominali, al „viei pământului”.* Faptul că Pastorul Russell ar fi ***îngăduit*** acele coruri pe care mulți le iau ca autorizație pentru a da curs spiritului lumesc de care sunt patronați, nu este o dovadă împotriva scrierilor lui unde ***nu a susținut prin nici un cuvânt astfel de activități în timp ce a avut grijă să le identifice cu creștinii nominali, cu biserica nominală.*** De ce a permis el acestea, în mod sigur vom afla la timpul convenit; dar să nu uităm că imediat după plecarea lui o mare majoritate din studenții Bibliei s-au dovedit a fi patronați de spiritul lumesc. Oare a avut el puterea a se opune avalanșei de sentimente și apucături firești care mocneau sub nobila haină de Student al Bibliei, membru al Noii Creații? Și dacă a avut-o, cât a considerat el de important a și-o folosi pentru a stopa acest curs? Ar fi fost oare înțelept a se opune procesului de demascare a acelor care câștigaseră deja o autoritate în domeniul religios prin învățăturile înnobilitoare trimise de Domnul ca hrană la timp convenit, influență care, nedemascată, avea șansele unei mult mai păgubitoare opere pentru adevărații creștini? Să nu uităm că îngăduitorul pastor în ultimele sale zile pe acest pământ a fost nevoit să afirme: „*Noi credem că o mare criză este asupra studenților Bibliei și că, cu cât aceasta se poate discerne mai curând, cu atât se poate trece mai bine peste ea. Aceasta poate însemna dezbinare dar, după cum declară apostolul, dezbinările sunt necesare uneori pentru ca să se poată distinge învățăturile, cursul și metodele aprobate, și pentru ca să fie mai bine apreciați învățătorii adevărați – 1 Cor. 1:18, 19.*” (VDM, 26/ a4)

Să nu uităm că marea cernere a studenților Bibliei a urmat imediat apariției acestor manifestări; în prima parte a serviciului Servului Credincios se pare că nu întâlnim asemenea activități ci doar după ce Adevărul Prezent a devenit popular. Să fim înțelepți și să învățăm din experiența altora, lucru pe care se pare că Domnul îl așteaptă de la noi! Oricum, cei care prin puterea spiritului sfânt asociată cu o disciplină în ascultare de Cuvântul Domnului și-au însușit într-o oarecare măsură puterea de a înțelege gândul divin vor avea cea siguranță în această chestiune încât chiar o presupusă declarație a pastorului Russell în favoarea acestor manifestări sau orice altă dovadă nu ar avea absolut nici cel mai mic efect în schimbarea poziției lor oferită de Spiritul Sfânt, urmeze alții orice curs ar urma! – Galateni 1: 8

16. De fiecare dată când o deșteptare aducea reforme în principiile, doctrinele și practicile religioase, era un mijloc de a judeca și a încerca clasa grâului, și de a o curăța din ce în ce mai mult de murdăriile lui antihrist. Însă această ultimă încercare și această chemare fermă, cuplate cu respingerea completă a acestor sisteme pentru a nu mai primi favoarea divină (de care se bucurau altădată, în interesul grâului care era în ele) trebuie să aducă separarea finală a clasei grâului de toate sistemele și principiile anticreștine. **Cele câteva adevăruri pe care aceste sisteme le conțineau la început dispar acum cu iușală, fiind înlocuite prin teorii omenști, cu efect distructiv asupra oricărui element de adevăr divin; și iubirea arzătoare și evlavia este înlocuită cu rapiditate de iubirea de plăceri și de spiritul lumesc.** (Vol. III, par. 354)

17. „Păstorii de astăzi sunt prea politicoși, prea instruiți, prea bine crescuți pentru a stăruia asupra vieții sfinte pe care creștinul trebuie să o trăiască. Părinții noștri au înțeles acest har cu o anumită strictețe, pe când acești păstori predică o sfîntenie mai îngăduitoare, care nu gândește rău de nimeni, nici chiar de un om nesfîntit. Acela care ar predica calea îngustă de altădată n-ar fi, cu siguranță, binevăzut ...

... în multe cazuri, un ceremonial elegant a înlocuit înflăcăratele rugăciuni și închinări personale din trecut. A lupta împotriva acestei schimbări „înspre bine”, înseamnă a pune la îndoială întăietatea ce o are cultura față de incultură (față de prostie). În timpurile trecute curățenia era foarte potrivită. Atâta vreme cât biserica se afla în stadiul de început nu era nimic de pierdut. Dar acum, în zilele noastre, oameni înțelepți, discreți și prudenți, administrând în mod bigot și cu strictețe afacerile ei, refuză să compromită prosperitatea unei biserici bogate și cu influență, deoarece ar cauza o neplăcere celor bogați și inteligenți...” (vol. IV, pag. 158 al. 3 – 159)

18. ... **Bisericile au urmat de altfel calea lumii, predicând toleranța, compătimirea, iertarea, iubirea și îndurarea** ... (vol. IV, pag. 110)

19. ... **În pretinsa biserică a lui Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este baza credinței și îndreptarul vieții, ci este înlocuit prin filozofii și teorii omenști iar obiceiurile păgânești se instaurează chiar și acolo unde altădată nu puteau să străbată.**

Numai puțini au ochii deschiși și sunt atenți pentru a înțelege starea jalnică în care se află biserica, fără a se lăsa influențați de aparenta ei bogăție și de numărul mare al adeptilor ei. Auditorii și predicatorii sunt prea pătrunși de spiritul lumii pentru a-și da seama de căderea spirituală a bisericii, care se poate vedea atât în numărul aderenților ei cât și în materie de finanțe; căci pentru menținerea instituțiilor sale, biserica trebuie să se asocieze cu interesele, perspectivele și plăcerile vieții prezente ... (vol. IV, pag. 111, al. 1; pag. 112, al. 1)

20.

DE CE CAD MII

Acesta este timpul de mult prezis, când „o mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta”. De ce vor cădea aceștia? Pentru că au neglijat această dezvoltare de caracter necesară; pentru că nu au îmbrăcat toată armătura lui Dumnezeu; pentru că **sub înșelările Adversarului, ale spiritului lumii și ale Babilonului, mintea lor s-a deformat.** Ei au încercat să adune bani pentru păgâni sau pentru a construi edificii bisericesti frumoase; **au pregătit târguri și distracții bisericesti etc., neapreciind faptul că trebuie să-și zidească propriul caracter,** că acel caracter, construit după îndrumarea Cuvântului lui Dumnezeu, este absolut necesar

pentru o intrare în Împărăția lui Cristos. **Și astfel aceștia cad peste tot în jurul nostru.** (VDM 593/b2)

21.... Când Biserica și lumea au ajuns să stea în bună înțelegere una cu alta, și când Biserica se apucă de lucrurile acestei lumi, pentru a-și potrivi inima după dânsle ... Aceasta este una din cele mai însemnate cauze ale decăderii, atât în viața consacrațiilor singuratici cât și în istoria adunărilor. **De aceea e foarte importantă întrebarea: „În ce măsură ne-am despărțit noi de lume, atât singuratici cât și ca adunare?” Desigur că „legăturile (prieteniile) noastre cu lumea vor fi judecate de Dumnezeu”...** (RV, 58 (346), b5 – 59 (347), a1)

22. Creaturile Noi ... **Ei trebuie să-și ridice ochii mai sus și să-și dea seama că din punct de vedere divin există o mare diferență între biserica nominală și cea adevărată, între neghină și grâu.** Neghina nu poate concepe grâu, nici creștinătatea nominală nu poate produce creștini adevărați. Tendințele ei sunt în direcție opusă. Scripturile declară că puterea lui Dumnezeu este cea care lucrează în noi „și ne dă, după buna Sa plăcere, și voința și înfăptuirea”. Puterea vieții noi este cea care mai apoi se dezvoltă sub grija providențială. Nu conceperea spiritului lumesc este cea care va produce acest rezultat. **Biserica nominală, spre deosebire de cea adevărată, este clasa de oameni care au văzut și au auzit anumite aspecte ale Adevărului divin, care au fost mai mult sau mai puțin luminați în privința a ceea ce este corect și încorect, prin urmare mai mult sau mai puțin aduși la o măsură de convingere în privința a ceea ce este corect și încorect, dar care, sub aceste informații, sunt neglijenți în privința voinței divine și sunt dispuși să folosească îndurările divine în măsura în care le place lor, în special în măsura în care acestea vor servi în prezent pentru avantajele lor personale sau sociale, și nu mai mult.** Biserica adevărată, dimpotrivă, după cum am văzut deja, este compusă nu numai din aceia care au auzit Adevărul, ci au consacrat tot ce este al lor Celui care i-a iubit și i-a cumpărat – din aceia care au urmat ca să-L cunoască pe Domnul și să I se supună în măsura capacității lor, și care, urmând astfel, nu și-au socotit dragă viața. **Biserica nominală nu este lumina lumii, ci numai o clasă de oameni care preferă lumina în locul întunericului și cărora le place să aibă puțin din lumina care strălucește de la adevărații creștini amestecată cu luminile păgânismului și ale diferitelor științe.** Membrii bisericii adevărate sunt, fiecare din ei, o lumină care arde și strălucește ori unde ar fi.

Cu cât diferența dintre aceste două clase este mai mare, cu atât este mai bine pentru Biserica adevărată...(vol. VI, pag. 654, al. 1 – 655, al.1)